

vi det trygt til branchen selv at finde ud af, hvordan den ønsker at blive organiseret. Og hvis det her er ønsket, ja, men bevares, så lad os da endelig vedtage disse her regler.

Jeg håber så, at vi under udvalgsarbejdet kan få lidt indblik i, hvad ministeren agter at bruge de mange beføjelser til.

Ønsket fra flere sider om, at vi går direkte ind og blander os i rådets sammensætning og dagsordener, og hvordan det i øvrigt skal organisere sig, støtter vi ikke. Det mener vi ikke er Folketingets opgave. Det kan kun give anledning til ansvarsforflygtigelse hos dem, der skal benytte sig af tingene i det daglige.

Jeg vil i stedet for vende mig til den halvdel, der drejer sig om ophævelsen af filmcensuren, og jeg skal da takke ministeren for referencen til vores lovforslag fra sidste folketingssamling, som jo nu bliver udkrystalliseret.

Da vi havde den første behandling, var synspunktet fra en lang række partier i Folketingssalen, at det eksisterende censursystem var forældet. Alle var dog enige om, at det er en god idé, at forældrene kan få en vejledning – en varedeklaration; lad os bare bruge det udtryk, for det er jo velkendt, at når man står i en butik og skal købe eller leje en videofilm eller for den sags skyld ser i dagbladens opslag over film i biograferne, så er der en forbrugervejledning i form af en varedeklaration, så man simpelt hen kan se, hvad det er for en film.

Det er vores håb, at de retningslinjer, der vil blive udstukket, også vil finde vej til film anmeldelserne, sådan at man i dagbladene ud over at oplyse, at filmen har den og den instruktør og er udgivet af det og det selskab osv., også gør det til en fast praksis, at man optrykker denne vejledning, sådan at forældrene er klædt på, når de skal give deres børn råd og vejledning om, hvilke film der er værd at se, og hvilke film de eventuelt selv også ønsker at være med til at se.

For i den verden, vi lever i i dag, er mangfoldigheden jo uægtelig stor. Vi bombarderes med et meget stort antal tv-kanaler, vi bombarderes med alverdens ting og sager, der kan hentes ind ved hjælp af Internettet, cd-rom'er med film og alt mulig andet. I den verden er det ikke nemt for et forældrepar at følge med i, hvad der foregår. Man har måske nogle præferencer – f.eks. et håb om, at når det er en Disney-film, så går det vel nok an at lade børnene se den osv. – men denne vejledning synes vi er en god idé, og særlig når branchen selv har ønsket, at det skal komme til at fungere på den måde.

Der er ikke mange bemærkninger i forslaget om tv's rolle, og det kunne vi godt tænke os at vi under udvalgsarbejdet ser lidt på.

Vi er lidt bekymret over den udvikling, som også er ved at ske i Danmark. I USA har man – de er jo som regel et skridt længere end alle os andre – deciderede tv-kanaler, som kalder sig action news. De har som koncept, at hver eneste nyhedsudsendelse skal indledes med katastrofer eller ulykker. De har egne helikoptere, der flyver over byerne og følger med i, hvor der er sket trafikuheld, så man kan zoome ind på beskadigede mennesker, der ligger på gader og stræder, og åbner deres udsendelser med den slags.

Jeg har med bekymring set, at også både TV 1 og TV 2 er begyndt at åbne deres 18.30- og 19.00-udsendelser med billeder fra naturkatastrofer osv. Det er et tidspunkt af døgnnet, hvor børnene er til stede i stuen, og det har altså en langt større virkning på børnene at se den slags end at se en Arnold Schwarzenegger-film senere på aftenen, hvor han klædt som en eller anden robotfigur render rundt og slår tusindvis af andre robotter ihjel. Det at se noget, som er fra virkeligheden, tog, der er afsporet, fly, der er styrtet ned, osv., virker langt stærkere på børn.

Derfor mener jeg, at vi bør tage denne diskussion med de to tv-stationer, om det virkelig skal være et succeskriterium at vise død og ødelæggelse på den tid af aftenen.

Med hensyn til den ledsageordning, som har været omtalt, er det Fremskridtspartiets opfattelse, at dér skal vi ikke skifte ordet kan ud med ordet skal, men se, hvilke behov der viser sig. Aldersvurderinger ændrer sig jo også med årene, og derfor ville det være dumt at lave firkanterede regler.

Fremskridtspartiet kan med disse bemærkninger støtte det foreliggende lovforslag.

Bent Hindrup Andersen (EL):

Enhedslisten har fulgt processen om filmlovforslagets tilblivelse tæt, og jeg skal indledningsvis understrege, at der er ting i loven, som vi finder positive, men der er også forhold, som vi stiller os ganske uforstående overfor.

Men lad mig starte med det positive, nemlig etableringen af et Medieråd som erstatning for Statens Filmcensur. Vi udgjorde som bekendt en del af det flertal, der i sidste samling pegede på en afvikling af de forældede censurregler til fordel for et vejledningsinstrument, der ikke blot forbød, men også formåede at gå ind i den ofte